

név:..... iskola: ..... osztály: .....

2023-2024

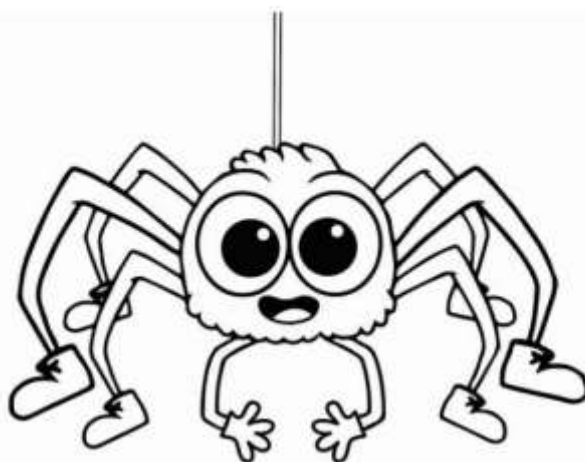
3.-4. osztály

5. forduló

Tasi Katalin: Pók-ker

In.: 3-5-8 perces állatos mesék

Budapest: Pagony Kiadó, 2023

1) Hol található a PÓK-KER üzlet?

.....

.....

.....

.....

.....

2) Kik a bolt tulajdonosai? (Írd le a teljes nevüket!)

.....

.....

3) Sok pók(fajtá)nak árulnak hasznos dolgokat az üzletben. Írd a betűjelét a pók neve után!

	a) lábszárvédő
darócpók	b) füles sapka, szalmakalap
keresztespók	c) zokni-és cipőrendező kisszekrény
cselőpók	d) környezetbarát, lemosható szálfesték
kaszáspók	e) kapucsengő
bikapók	f) víztaszító,UV-sugárzást elnyelő kence
sárga fejű pók	g) apró lámpások(éjszakai világításnak)
pókmamák	h) csatok és gumitalpak

4) Milyen volt Vici bácsi élete korábban? Igaz vagy hamis az állítás, amit írtunk?
Írd a vonalra az I (igaz) vagy a H (hamis) betűt!

Korábban szemérmetlenül gazdag kereskedő volt. _____

Muslincasnapot, hangyalikőr és pókbort is árult. _____

Szerette a luxust, rengeteget dolgozott és sosem sportolt. _____

Lefekvés előtt mindig alaposan megszámolta a bevételt. _____

Két dolog volt számára szent: a finom reggeli és a kedd délutáni sakkparti. _____

5) A fátyolka miért szeretett volna élni még egy kicsit? Húzd alá, amit nem említett a szövegben!

megnézni éjjel a cserebogarak táncát/ látni a napfelkeltét a patak széléről/ szeretne

még szerelmes is lenni/ megkóstolni a bíbor kasvirág porával ízesített májvakrémes

parfét/aludni szeretett volna egy bagoly odújában/ látni szeretett volna egy mókust/

utazni egy igazi denevér hátán/ látni a naplementét a Nagyréten

6) Milyen volt a hálóban vergődő, átszellemülve szónokló zöld fátyolka?

.....
.....

TASI KATALIN

Grela Alexandra rajzaival

PÓK-KER

A térképeken biztosan nem találjátok meg, de én pontosan tudom, hogy egy nem túl távoli, nem is olyan hatalmas erdő közepén, a Nagyrét melletti fenyőfásor keleti sarkában, egy jókorára nőtt lucfenyő huszonnegyedik ágleágazásánál (ha a föld felől számoljuk), sűrűn font hálófállal védett, barátságos hangulatú üzlet várja a kedves vásárlókat: Felső-ágosti Rőt Vicián és neje, Jolika néni mindenestüllete, a Pók-KER. Aki belép a boltba, a zöld se-lyemköntösben pompázó Jolika néni mosolyával, évszaktól függően gőzölgő tea, mézes keksz vagy hűsítő bodzalé illatával és roskadásig telt polcokkal találja szembe magát. A meleg színű, göcsörtös fanyesedék polcokon fonalfeszítő spray-k, szakadásjavító adalékok sorakoznak, és különleges alkalmakra kínált, környezetbarát, lemosható szálfestékek, amikkel lelkes pókmamák színezhetik ki hálóikat a gyerekek születésnapjára, ballagására, az első, saját háló elkészítését megünnepelni, vagy csak azért, hogy felvág hassanak vele valame-lyik szomszédos pókasszonyság előtt. Van itt zok-
ni- és cipőrendező kissekrény, amiben egyszerre

nyolcvannyolc kiscipőt lehet ízlésesen tárolni, és bár ez soknak hangzik, igazából csak tizenegy pókgyerek kinti cipőinek tárolására alkalmas. (Hol vannak még az ovis papucsok, a benti cipők és a balettpapucskák, vagy a stoplisok, amiket a kis pókok hordanak!) Külön részlege van a víztaszí-
tó és az UV-sugárzást elnyelő kencéknek, amiket főleg a szabadban dolgozó keresztes- és kaszás-
pókok keresnek, míg az éjszakai világítást kínáló apró lámpások és kapucsengők a cselőpókoknál népszerűek. A szandálos bikapókoknak csatok és gumitalpak, a sárga fejűeknek füles sapkák és szal-
makalapok, a darócpókoknak lábszárvédők szol-
gálnak nagy örömeikre.

No és persze ott vannak az izgalmas finomságok: a margaréta-italpor, a fenyőmagpehely reggelire (gluténmentes változatban is!), kandírozott ibo-
lyaszirmok, fűszeres gombafasírtpor, árnikatöret, napon szárított áfonyadarabkák és az örök sláger, a lóherepéppel töltött mohatekerics (negyvenné-
gyes, nyolcvannyolcas és százkilencvenhatos kiske-
relésben), minden pókgyerek abszolút kedvence.

A bolt közepén egy asztalkát kényelmes fotelek fognak közre, Jolika néni itt elcseveghet a fáradt pókmamákkal és pókpapákkal, miközben az üz-
let hátsó traktusában maghéj párnákon heverész-
nek, plafonról lógva hintáznak, vagy épp a sarok-
ból tátott szájjal figyelnek a kíváncsi pókgyerekek,

akik Vici bácsi – ők csak így hívják – meséit vagy úti beszámolóit hallgatják. (És persze az is gyakran előfordul, hogy leckét írnak Vici bácsival, mert köztudott, hogy ő a legolvasottabb pók az egész Nagyréten, legalább négyszáz verset tud fejből, matekból is a legjobb, és neki van a legnagyobb könyvtára.)

Hm. Észrevettétek, hogy milyen jó arc ez a tulajdonos, Vicián? És hogy a Pók-KER-ben csak... hogy is mondjam, ártalmatlan finomságok kaphatók? Bizony!

Persze mindenki tudja, hogy mindez sem a bolt árukészlete, sem Vici bácsi tekintetében nem volt mindig így.

Felsőágosti Rőt Vicián korábban szemérmetlenül gazdag kereskedő volt. Nem volt túl művelt, de az üzlethez nagyon értett, és más nem is nagyon érdekelte. Szerette a luxust, rengeteget dolgozott, és mindent habzsolt. A környék, sőt, az egész Nagyrét legjobban felszerelt és a legkiválóbb minőségű finomságaival ellátott boltját vitte évekig. Az északi minimalizmus stílusában berendezett üzlet nyers színű, komolyságot sugárzó polcain katonás rendben sorakozva zörgős zacskókban zizegtek a szárított szúnyogszárnyak pikáns, mustáros és cheddar sajtos

ízesítésben. Keskenyedő nyakú, halványzöld üvegcsében kínálta a muslincasnapzsot, gömbölyűben a hangyalikőrt, átlátszó bugyellárisban pedig a légybort. Mindezek mellé különféle húspástétomokkal töltött, omlós tésztájú péksüteményeket, válogatott összetevőjű szendvicsfeltéteket és kiváló minőségű bonbonokat árusított, le sem merem írni, mikkel töltve! Hajnalban intézte az árubeszerzést, napközben a bolt előkelő vásárlóit szolgálta ki, délután könyvelt, este egy kicsit sportolt, és lefekvés előtt mindig alaposan megszámlolta a bevételt. Ezeken kívül két dolog volt számára szent: az ülve elfogyasztott ebéd és a szerda délutáni kártyaparti a haverokkal, ahol jobbára szintén csak gyarapodott a vagyona, mert rezzenéstelen arccal mondta be a full house-t vagy royal flush-t, amikor csak kellett.

Minden egy tavaszi ebéd alkalmával változott meg. Vicián három kezével épp az előkét tűrte az ingnyakba – a negyedikkel ki kellett gombolnia az ing legfelső gombját –, amikor legnagyobb megörökönyödésére a hálójában pihegő zöld fátyolka felnézett, és nagy, kerek szemével egyenest az ő szemeibe – az összesbe! – meredve így szólt:

– Kérlek, ne egyél meg!

Felsőágosti Rőt Vicián, aki ahhoz volt szokva, hogy áldozatai már a hálóra ragadás pillanatában elalélnak a rettenettől, ezen annyira meglepődött, hogy csak ennyit mondott:

– Hö?

Persze az is lehet, hogy csak azért mondott éppen ennyit, mert akkor még nem volt az a kimondottan pallérozott elme, mint amilyennek e történet elején olvashattuk.

A kis fátolka mégis értelmet talált ebben a két hangzóban. Most bátran előadhatja, miért is szeretne élni még egy kicsit tovább.

– Légyszi, ne egyél meg! – mondta hát még egyszer. – Mert akkor meghalnék, pedig én még élni szeretnék. Még nem láttam a napfelkeltét a patak széléről, pedig a pillangók szerint onnét a legszebb. Van ott egy nagy, mohás kő, ha arra szállnék, néha felfröccsenne a víz a lábamra, így mondták.

A bíbor kasvirág porával ízesített, májvakrémes parfét sem kóstoltam, és el akarok menni megnézni éjjel a szentjánosbogarak táncát, ami pontosan a következő holdtölte után lesz két éjszakával. Látnom kell még mókust, csíkos hátú kismalacot, egy sünit és egy igazi, agancsos szarvast, mert azt még sosem láttam, csak hallottam róla. És, és... és még szerelmes sem voltam. De már érzem, legfőképpen a szárnyam tövében, hogy nemsoká az leszek, mert egészen furán bizsereg, és én nagyon, nagyon szerelmes akarok lenni. Tudom, hogy a pókok megesszik, ami a hálójukba kerül, de ez csak egy szokás. Rossz szokás. Barbár szokás, gondold csak bele! Csinálhatnád máshogy is. Mondjuk leszokhatnál a húsevésről, és kipróbálhatnád a vadgesztenyepudingot kökénylekvárral. Vagy a makkfelfűjtat. A cakkos tésztába forgatott kankalint. A berkenyével töltött rétest. Ez mind-mind tápláló. Ráadásul finom is. Legyél kalandvágyó! Változtass!

Hát lehet ilyen monológnak ellenállni? Biztosan. És tudott ennek ellenállni Felsőágosti Rőt Vicián? Nem. És hogy miért nem? Nos, azért, mert a hálóban vergődő, átszellemülve szónokló zöld fátolka egyszerre volt bátor, bájos, elesett, elszánt, és mind ezért lehangolva gyönyörű.

Vicián ráébredt, hogy bizony még ő sem látott se sünit, se agancsos szarvast, sőt, még a patakparti

mohás kőről sem hallott. De most, hogy igen, már átni is akarta. Felébredt benne a kíváncsiság, és hirtelen túl szűk lett a rideg bolt meg a fëmesen tiszta terasz, unalmasnak tetszettek az egyformán ismétlődő mindennapok, még a szerdai pókerpartik is. Azt is érezte, hogy milyen izgalmas lenne, ha mókust, bogártáncot, kismalacot, mindent, de mindent a fátyolkával együtt néznének meg. És bizton ki merem jelenten, hogy ezen Felsőágosti Rőt Vicián maga lepődött meg a legjobban.

Vicián mindig is a gyors döntések híve volt, most sem történt ez másképp. Nem ette meg a fátyolkát. Soha életében nem evett fátyolkát ezután. Se legyecskét, se szúnyogot. A naplemente viszont a tisztás szélén futó patak mohás kövénél találta, ahogyan másnap hajnalban a napfelkelte is. A bátor, bájos, elszánt és gyönyörű fátyolka társaságában, akit amúgy Széplaki Jolánnak hívtak. De ma már mindenki, aki ismeri, csak úgy szólítja, Jolika néni.

